

Karanlık Şiir

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Temmuz 2019

“Karanlık şiir; akşamların birbirine benzemesinden
karanlık çağ; aşkların birbirine benzemesinden
karanlık mektup; sözlerin birbirine benzemesinde.” (H.E)

Meczip bir simsar adeta aşkın yenik kalmışlığı
Yitim de bir muhtıra
Göğün kompartımanlarında tıklım tıklım imgeler
Karaya çalan yüzünde göğün
Kaç öğünse posta kuşlarının telaşı.

İzini sürüyorum mevsimin...
İzini sürüyorum zalimin
Ne de olsa metruk düşler yolluyor zihnime.
Ah'ların yitimine vakıf olsam keşke
Bir de insanların gerçek yüzlerine aşına.

Sevebildiğim kadar insandım...
Atalarımın miras:
Anamla babamla sırdaş bir kıble
İçimdeki zafiyet
Gökdelenler yıkarken bulutları
Kümelendikçe mevsim
Niyetlendikçe nefis
Nefes almayı unuttuğum her şiir vakti.

İçimdeki tebessüm yansırken şiire
Ve kanıksadığım kadar hayatı
Kabul görmeyi dileyip de
Kaldığım sınıfta hayat okulunda
Ben ki bir melun yürek
İsmlenmediğim kadar çiçek düştü hücreme
Rabbimle baş başa her şiir vakti.

Ah, bir de bilsem ne zaman kılacaklarını
Cenaze namazımı.

Avluda bir meczup;
Zikri de fikri de mutluluk
Zanların koyu gölgesi düşerken beyaz tenime
Neyimle muhalifim de gördüğüm düşler
İlla ki mi gerçek gözünde insanların?

Ben maviyi ütülerken
Kalan kat izi:
Ah, güzel Rabbim!
Ah, can yurdum, memleketim...
Sevinip de ç/ağladığım her vakit
İçimdeki dehliz...
Sanrılar konup da başıma
Sözcüklerim kopar gelir derinlerden
Dalga dalga coştüğüm
Bir han kapısında uyukladığım
Bir şer vakti hayra yordüğüm
Hayır, demektense çekip gittiğim imge imge.